

עד הטיפה האחרונה

הדימעה האחרונה על גורלה של הילדה הבראזילית שנשפכה. אך אי אפשר להפסיק. זה מרגיע את המצפון.

הילדה קארולינ'ברונה החזרה לברזיל. העם כולו צפה בפרידה, כשהוא מויל רמעות. אולם הפסטיבל של כלליהתיקשות סביב פרשה נוגעת-ללב כמו זאת אינו יכול להיפסק סתם כך. גם אחרי שה דימעה האחרונה כבר נשפכה, נעשה ניסיון לסחוט עוד כמה טיפות. לכן ליווה הסיקור העיתונאי את הילדה לברזיל הרחוקה, נכנס לצריף הרל של המיטפי, חה, שפך רמעות-תנין גוספות על תנאי-חייה העלובים.

לא היה לכך קשר עם המציאות. כי בינתיים התחיל פסטיבל גם בברזיל. העם הבראזילי כולו הויל רמעות, חבי רות פרטיחו הבטיחו כסף וזורה. הפרי לטיקאים הבראזיליים מיהרו ללמוד מעמיתיהם הישראליים — פוליטיקי אים של כל העולם, התאחרו! והבי טיחו להורי הילדה הרים וגבעות, תמורת צילום בחברת הילדה. יפה ורחה. היה משהו יפה בתגור בה אנושית זו, בשתי הארצות, על טראי גריה אישית, שבמרכז עמדה ילדה חיננית.

אולם היה בזה גם משהו רוחה. כי מדי יום מתיים מסביב לכדור-האיר רץ אלפי תינוקות בגלל הנוחה, חוסרי תזונה ומחלות מדבקות, שקל להבריך. אותם אורחים — בישראל, בברזיל, בעולם כולו — שהתרגשו בגלל ילדה קטנה אחת, בעלת זהות ידועה, היו ארישים לגמרי לגורלם של מיליוני ילדי דים באזורי-מצוקה, ילדים בלי זהות.

זהו טבע האדם. ליד הבית. אפרס, כמובן, למקד את הבעייה גם ליד הבית. במרחק של כמה קילומטרים מן הבית שבו גדלה הילדה קארולינ' בישראל, כשהיא עטופה באהבה, גדלות ילדות אחרות באווירה יומיומית (ולילילית) של פחד ומצוקה. כשטחים הכבושים, מתעוררות ילדות קטנות בלילה כאשר החיילים הולמים בקתות הרוינים על שערי בתיהן, כבואם לעצור אב ואח, תוך מכות וגידופים. תינוקות נתחמים מגאז מדמיע קטלני הנורה לתוך חדריי הם. עשרות ילדים וילדות נהרגו בשיבת עת חודשי האינתיפאדה, מאות רבות נפצעו.

השכוע עשתה קבוצה של אורחי יש' ראל במדים, קצינים וחיילים, מעשה מצפוני. אחרי שראו מחוות רבים כאלה, פנו אל נשיא-המדינה בקריאה נואשת לשחרר את החיילים מן הסיוט הזה. הם הודיעו לנשיא בשחה בעל-פה שהם

שביעות

טי, במקום צבאי רגיש. 269 איש ואשה נהרגו. הסובייטים טענו אז שחשרו במי טוס שהוא עוסק במשימת-ריגול. האמי ריקאים לא קיבלו זאת, ובמשך שנים גרמה תקריט זו להחרפת המילחמה הק נוצרים: נתיב-היסורים של ישוע הנצרי, תי, הוויא דולורוזה.

מבלי להודיע על כך לעיריית ירוש' לים היהודית-בלעדית, ומבלי להודיע על כך לוואקה המוסלמי המנהל את הרהיבות, שלח השכם בבוקר את פועי ליו, בליוויית שוטרים, כדי לחפור מיני הרה אל הרהיבות. תוך דקות נשמע בעיר כולה קולו הנרגש של המואזן, שקרא למאמינים לצאת ולהגן על קודי שי האיסלאם. צעירים וזקנים, נערות ונשים קפצו מן המיטות, רבים מהם כפיג'מות, ונהרו אל המקום.

תוך דקות היתה ירושלים עטופת עננים של גאז מדמיע, קליע-גומי נורו לכל עבר, אבנים התעופפו באוויר כי עשרות מוקרים. תיגבורת של שוטרים ומשמר-הגבול ורמה מכל עבר. זבולון המר, שר בסוף דרכו, הצליח לנעוץ עוד מסמר אחד בארון-המתים של שחוכרה ירושלים, העיר שחוכרה לה יחרו'. הוא נתן דחיפה גדולה חר' שה לאינתיפאדה.

מחלה מדבקת. מובן שזבולון המר אינו סוכן אש'ף. אין הוא מקבל הוראות מיאסר ערפאת, גם אם התנהג כאילו קיבל.

המר הוא רק קורבן נוסף של טירוף המערכות, האוחז במנגנון הישראלי מול ההתקוממות. וזהי מחלה מדבקת במדינה כובשת, והיא דבקה בכל איבי ריה, בזה אחר זה.

מישרד-הדתות הפך מכשיר של כיי בוש, כשהוא מתנהג כשחצנות המטומי טמת של מושל צבאי. נדמה כי בתייה מיטפט הופכים גם הם ברגים במכונת הכיבוש.

השבוע התפרסם כי בית-המישפט

הגיעו אל קצה גבול הסכל המצפוני. נדמה כי גורלה של הילדה קארולינ' ברונה שימש לרבים גם כסם להרגעת מצפונם. הוא איפשר להם לברוח מן המציאות העגומה והקשה של המיל' חמה בשטחים הכבושים, ולחוש תחושה נעימה של השתתפות בצער של ילדה מיסכנה ויפה אחת.

יחסי חוץ מוות באוויר

זה דמה להפלת המטוס הלוזי ולהפלת המטוס הקוריאני. אך יש הברכה.

איש לא האמין השבוע ברצינות כי חיליחים האמריקאי הפיל במתכוון מטוס-נוסעים איראני הורג 66 ילדים, 52 נשים ו-152 גברים, נוסף על 16 אנשי-צוות. ברור שהיתה זאת טעות. נראה כי הצוות והפיקוד של המטוס תת-האמריקאית ויונס' היו כמצב של היסטריה, במהלך קרב ימי עם ספינות איראניות.

אולם יש טעויות שאין להן כפרה. ארצות-הברית עצמה קבעה זאת, כאשר גינתה את ישראל בחריפות, ב-1973. תירוצים. אז הפיל צה"ל מטוס נוסעים לובי, שחרר למרחב האווירי של סיני, שהיתה אז כבושה בידי יש' אל. הרבר נעשה על-פי הוראת הרמט' כ"ל, רודי ("רוד") אלעזר, שטען אחר כך כי חשש שמא משמש מטוס-הנוס' עים הגדול כמטרה צבאית. ארצות-הברית גם לא הכירה בלגרי טימיות של טעות, כאשר הפיל הצבא הסובייטי ב-1983 מטוס-נוסעים דרום קוריאני, שחרר למרחב האווירי הסובייטי

ההתקוממות סוכן של אש'ף

זבולון המר התנהג כאילו קיבל משכורת מידי יאסר ערפאת. אבל זה היה סתם טירוף.

היתכן? היתכן כי זבולון המר, שריהרות, פוליטיקאי כושל, הפך לסוכן אש'ף? השבוע הוא התנהג כך. באמצע ה' האינתיפאדה, בלב ירושלים המזרחית שבין החומות, עשה את המעשה האחר המסוגל לאחר את כל פלגי העם הפלס' טיני, לעורר את כל הרגשות הלא-ר

המחויי בחיפה דן לשנת מאסר כפועל שני נערים ערביים, שלא יידו אבנים ביהודים. עוונם: הם "נכחו במקום", כא שר הושלכו אבנים באוטובוס של אוד. והחזיקו את ידיהם של משליכי-האבנים."

זה נשמע כמו כריחה רעה, אבל זוהי המציאות של ישראל 1988. שני חברי-הם בני ה-16 של ה"נוכחים", שאכן יידו אבנים באוטובוס ליד בקה-אל-ע'ריבה במשולש, נידונו לשנה וחצי של מאסר כפועל, אף שקצויה-המיבחן קבע שלא פעלו מתוך מניעים לאומיים, ולמרות שהביעו חרטה.

השופט לא קיבל את קביעת המומי-חה. "העבירה נעברה תוך היגררות למי עשים במסגרת מה שמכונה "אינתי" פארה", החליט.

השבוע עטרו השופטים במדינה בני לל הצעת-חוק לרפורמה במיבנה האיר-גוני של מערכת-השיפוט. לא נערך עד כה דיון בקרב ציבורי-השופטים על המגמות הרעיוניות-מוסריות המסתמ' נות במערכת.

מיכלגות שתי אופציות

בתום החודש השביעי של האינתיפאדה ברור: או גידוש הערבים. או מדינה פלסטינית.

שתי מיפלגות קבעו השבוע את מצ' עיהן לקראת הבחירות. נדמה ששתיהן הגיעו לאותה המסקנה: לא נותרו לישי-ראל אלא שתי אופציות. כל אחת מהן בחרה באופציה אחרת.

שתי האופציות: גידוש הערבים מן הארץ או הקמת מדינה פלסטינית בשי-טחים הכבושים.

שתי המיפלגות הגדולות, התופסות את מרכז הבימה, אינן מסוגלות להתי-אים את עצמן למציאות זו. הליכוד ממשיך לדבר על ארץ-ישר' אל השלמה, מבלי להשיב על השאלה הכסיטית: איך להתגרר על הבעייה הדמוגרפית? בארץ-ישראל השלמה יהיה חיש-מהר רוב ערבי. המדינה לא תוכל להיות יהודית ו/או דמוקרטית.

ואילו המערך ממשיך לקשקש על "האופציה הירדנית", שלא היתה ולא נבראה. גם בעיני ציבור תמים היא הפי-כה זה מכבר בריחה.

אולם מימין לליכוד ומשמאל למע' רד קורים דברים. רפול: טראנספר. בימין הבעייה פשוטה יותר.

מיפלגתו של רפאל ("רפול") איתן היא בעלת מגמות, הרומות מאור לסיס' מתוני של ז'א-מארי להפן בצרפת. בצרפת קוראים לזה "גיארפאשיוס". רפול, דיקטטור-במחורות-כיס גם כמיפלגתו הקטנה, לא היסס לקבל מצע קיצוני וברור, שאינו שונה בהרבה מזה של מאיר כהנא. עיקרו: חילופי-אוכ' לוסין" — שתי מילים שפירושן גירוש

